

הפטרה "ויהי דבר" פרשת אחרי מות-קדושים

המאור שבתורה

מעט מן האור דוהה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת י' אייר התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:07	19:59	20:51
19:05	19:57	20:48
19:07	19:59	20:51
19:05	19:57	20:49

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

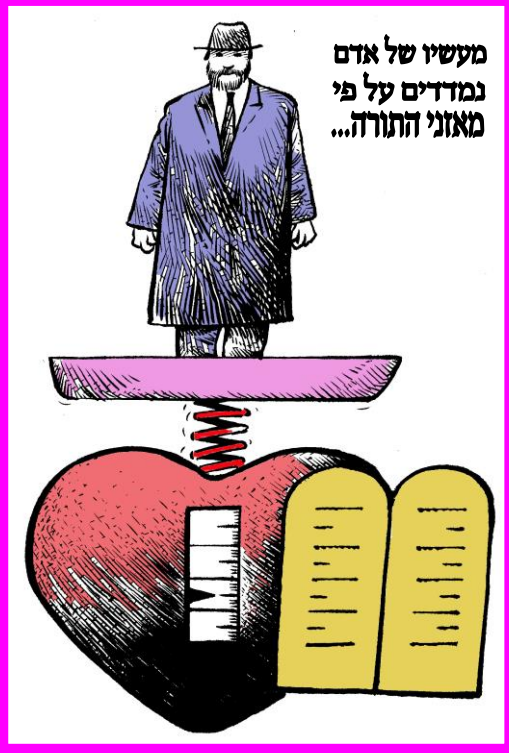
חזיון נדיר מדורות ראשונים היה הגאון הגדול, המקובל האלקי, חסידא קדישא ופרישא, צדיק יסוד עולם, איש מופת, רבנו **אברהם חיים עדס** זצוק"ל. דמות פלא של התמדה עצומה בתורה בכל שעה, בכל מצב, בכל **מקצועות התורה**-הן בתלמוד ובמפרשיו, הן בשולחן ערוך והפוסקים, הן בלימוד תורת הקבלה, כתבי האר"י ו**הרש"ש** זיע"א, שידען היטב על בורין.

עמל ויגע יומם וליילה בצניעות ובסתר, וזכה להמנות על גדולי הדור בנגלה ובנסתר. מגדולי מרביצי התורה היה-שנים רבות למד תורה לתלמידים מובהרים בפשט ובקבלה, שלימים צמחו והיו **לגדולי ישראל** בארץ ישראל ובחוצה לארץ. כן זכה למשפחה ענפה של גדולי ומרביצי תורה עד ימינו אלה.

"**וראה** בנים לבניך שלום על ישראל" דרכם של בנים שהם מלאי טענות כלפי ההורים, על שאין הם **דואגים** להם, ושאין הם **נותנים** להם די צורכם. אבל כשהם מגיעים לשלב של "ראה בנים לבניך" - כשהם עצמם **נעשים הורים**, והם שומעים מפי בניהם אותן טענות, כי-אז "שלום על ישראל" - הם מתחילים **לנהוג בנועם**, ואין להם עוד טענות אל הוריהם.

רבי יצחק טייב, בעל "ערך השלחן" ועוד, היה שקדן גדול בתורה, ומגודל השקידה **חלה חולי עצום**, אשר אחזו רפיון גדול בכל אבריו, והרופאים גזרו שיולכיחו לכפר אחד דמדליא ובסימ אירייה להחיות אבריו ועורקו וגידו. **ועל כל זה** רבי יצחק לא שת לבו גם לזאת, ובתוך הכפר עצמו לא היה נח ולא היה שקט **מעסק התורה** ושקידתה כי אם זמן מועט בעל כ"ד שעות היום.

דייקו חז"ל בלשונם "אין אדם נוגע במוכן לחברו" ולא אמרו אין אדם **נטל או לוקח**, אמר ה"בן איש חי": לומר, שלא רק שאין יכול האדם ליטול את המוכן לחברו, **אלא אפילו** אין יכול לנגוע בו כמלוא נימא.

היה רבי **יעקב יוסף** זצ"ל בקיא בש"ס ובפוסקים בצורה נפלאה ביותר, את כל 4 חלקי השו"ע ידע על בורים, עד כי אפשר לומר עליו **שבגוף זרם דם ושו"ע**. בכל נושא שהיית שואל אותו היה עונה במדויק ומצטט את המקור כולל סימן וסעיף, ואם היה מופיע **כמה פעמים** בשו"ע היה מציין בדיוק את מס' הפעמים והסימנים

בחיים יש הרבה סיומים, אך כל סיום הוא גם התחלה.

לא זו בלבד שהרפנית אשת הגאון רבי **אלחנן וסרמן** הי"ד נשאָה עם רבי אלחנן בעל על ידי נויט חיי הפנית בצמצום ובהסתפקות במועט שבמועט; היא אף סיעָה בפעל בהתנקות הישיבה **בסמילוביץ** שרבי אלחנן נהל לפי בקשתו של הקפצ"ץ חיים במשך חמש שנים, משנת תרע"ז. מצבה הפלפלי של הישיבה הנה קשה ביותר. ולנכח זאת הקליטה הרפנית לעסק ביצור סבון ובמכינתו, ו**מההננסות** סיעָה ללכלכל את בני הישיבה. וזאת בנוסף לעל פלפלת הפנית שהיה מוטל על פתפיה.

"מה מדהים ביותר בבני האדם? בני האדם מאבדים את בריאותם כדי לצבור כסף - ואז הם **מאבדים** את כספם כדי להציל את בריאותם. בשל מחשבותיהם על העתיד הם שוכחים את ההווה - וכך אינם חיים לא למען ההווה ולא **למען העתיד**. ובה שעה שהם חיים כאילו לעולם לא ימותו, הם מתים כאילו מעולם לא חיו."

לא חשוב מה אתה אוכל, חשוב מה אוכל אותך.

כל ימיו הקדיש רבינו **החיד"א** זצ"ל ללימוד ועסק בתורת אלקים חיים, עבדו הייתה יקרה מפנינים, ומתוקה מדבש ונופת צופים, לרוב **השקו ואהבתו** לתורה הקדושה, לא הירפה ממנה אפילו שעה קלה יומם וליל. בהיותו לבדו בביתו, ובשבתו עם חברים, בימי שלוה ונחת ובימי מלחמה וצער, בבריאותו, ובשעת חוליו-בהיותו מוטל על ערש דוי, בשער מקומו ובשליחותו בקרית חוצות. **בכל עת חמון** פנה רבנו ללימודו, ישב והגה בדברי תורתינו הקדושה, ולא פסיק פומיה מגירסא באורייתא תדירא.

נקודה לתחשבה
היה פעם מלך. עיוור בעין אחת. שחפץ בציר דיוקנו. הוא הזמין אליו את שלושת הציירים הידועים ביותר במדינה. וביקש מהם לצייר את דיוקנו. תראו אמר להם, אם דיוקני יצא רע - אוציא אתכם להורג. אבל. אם תציירו אותי יפה. אגמול לכם מעל ולמעבר לחלומותיכם הורודים ביותר- הצייר **הראשון** צייר את מה שראו עיניו, והגיש למלך את דיוקם וראו בה בפירוש עין אחת עיוורת.

מיד ציווה המלך להוציאו להורג באשמת **חוסר כבוד** לבית המלוכה- הצייר **השני**. למוד ניסיון מה שקרה לחברו - צייר את המלך כששתי עיניו פקוחות, מסתכלות קדימה. וראות בעליל.

המלך ציווה להענישו באשמת **זיוף** ועיוות האמת- הצייר **השלישי**. שהיה חכם משני חבריו. צייר את המלך כפרופיל. וכך הראה רק את העין האחת. הטובה. המלך הרעיף עליו זהב ו**אוצרות** הרוב. ומינה אותו להיות הצייר הרשמי של הארמון.

בחיים צריך לדעת איפה **עובר הגבול** בין להגיד את האמת. או את השקר. או להתהלך בזהירות ובחוכמה על התפר הדק שבין שניהם...כדי לעשות לפעמים שלום. (העורך)

ספירת העומר שבעיצומה אנו מצויים, המוליכה אותנו מהג הפסח לחג השבועות, מלמדת את הרעיון הגדול הזה: בני ישראל לא יכלו לעבור **בבת אחת** ממצב של עבדים במצרים למקבלי התורה בהר סיני. לשם כך ניתנה להם ספירת העומר - שבעה שבועות תמימים של **התקדמות איטית**, שלב אחרי שלב, עד שיהיו ראויים לקבל את התורה. וכך גם אנו: מי שרוצה להתקדם בבטחה, עליו לעשות זאת בהדרגה ובאיטיות, **בוהירות ובהתמדה** - אחרת הוא נידון מראש לכישלון ולהתרסקות.

מחצית מהחיים אדם מפסיד בכיסופין על העתיד, ואת החצי השני בצערו על העבר.

בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי **מליובאוויץ** זצ"ל, ביקש מאחד האברכים הצעירים לצאת לשליחות למקום כלשהו. אותו אברך כתב אחר-כך לרבי כי הוא **חולה וחלש** ואין לו הכוח לקבל עליו שליחות אחרת כזאת, שדורשת כוחות לעמוד בקשיים, ולכן הוא מבקש לפוטרו מהשליחות. השיב לו הרבי: "חשבתי שתכתוב להפך - הואיל ואת השליחות צריכים למלא, אבל אני חולה וחלש, לכן הנני מבקש ברכה שאתרפא מתחלואי ויהיה לי **כוח למלא את השליחות** במרץ ובשמחה. לו היית מבקש זאת, היית מקבל!"

הכלל הוא כי אחרי הפעולות נמשכים הלכות... ואם **ידה האדם** בפעולות טובות במשך הזמן הלב ג"כ ישתנה לטובה וכך ג"כ ע"י פעולות ותננות תבסס במשך הזמן מדת הותרנות בלבו של האדם.

אחרי הסתלקותו של הגאון רבי **שמואל סלנובר** זצ"ל, הגיעה לבית המדרש שאלה חמורה בענייני אבן העזר אשר נאלו כל חכמי התורה להכריע בדבר. הגאון רבי **צבי פסח פראנק** זצ"ל ראה שיש כאן עניין של פיקוח נפש, עיין בדבר ולאחר מכן כתב תשובה בנידון. ואולם למעשה לא רצה להחליט בעצמו ולכן פנה למאור הגולה רבי **מאיר שמחה הכהן** זצ"ל בעל האור שמח' כאשר הגיע מכתב התשובה מרבי מאיר שמחה ראה רבי צבי פסח כי הוא מעוטר בתוארי כבוד מפליגים.

פעם נכנס עשיר אל כ"ק האדמו"ר רבי **ישראל מרדכי** זצ"ל והניח לפניו "פתקא" ופידיון בסכום הגון. אותו עשיר היה מפורסם כמי שעשה את הונו בדרכים מפוקפקות... נטל רבי ישראל את ה'קוטיטל', ואולם את הכסף **סירב לקחת**. לתימונהו של העשיר הסביר לו הרבי: "כתוב 'ומדבר מתנה' - מדבר הוא סמל של ישירות וטוהר. כמו שדרשו חז"ל (סנהדרין מ"ט ע"א) 'ויקבר (יואב) בביתו במדבר' - מה מדבר מנוקה מגזל ועריות, אף ביתו מנוקה מגזל. הנה כי כן, למדנו, כי רק מכסף שבא ביותר וניקיון כפיים **מותר לקחת מתנות**, אבל לא מאדם שעשה את רכושו ע"י עושה ומרמה.

הוא בוש מפני חבריו הדיינים וקרא את המעטפה... וכך היה נוהג רבי צבי פסח כל אימת שהיה מקבל מכתבים בהם היה תוארי כבוד מופלגים, היה משמיד את המעטפה וגם את המכתב, אם לא היה בו דברי תורה. פעם הסביר לבתו פשר מנהג זה: "יש סכנה גדולה להשאיר **מכתבים כאלה בבית**, שכן אני עוד עלול לחשוב שאכן אני ראוי לתארים אלו!"

סיפר הגרמ"מ **שולזינגר** זצ"ל: "פעם אחת בגמר השיעור שמסר הגאון רבי **יחזקאל אברמסקי** זצ"ל בישיבת סלבודקה פנה אל הבחורים ואמר להם: "דעו לכם שאתם, שאתם לומדי התורה בלי שום עיסוקים אחרים, הנכם **מוכי הרבים** היותר גדולים בכלל ישראל, עליכם העולם עומד, אתם נותנים את ה**בטחון לכלל ישראל**, והנכם בדרגה הכי גבוהה בעם ישראל!"

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

כאשר הגיע לאזניו הגה"צ רבי **הידש פאלי** זצ"ל שמועה לא טובה על פלוני שנפל למשכב, או שמעו על מקשה לילד, או איזה מאורע אחר המזיק התעוררות רחמי שמים, הרי **תיכף בשמעו**, היה מפריש מעות לצדקה, כשהוא מקיים בנפשו מאמרו של רבי יצחק במסכת ראש השנה: "ד' דברים מקרעין גזר דינו של אדם, אלו הן, צדקה..."

באותה שעה היה ניכר עליו בעליל שהוא "חיי" את דברי חז"ל וכי הוא מאמין **בתוקף דבריהם הקדושים**, מה רב כוחה של צדקה להעביר את רוע הגזירה, עד שאחר שהפריש מעות לצדקה, ראו עליו כאילו אבן גדולה נגולה מעל ליבו.

צריך להתאמן לחשוב טוב על השני, לראות בו את הטוב להיזהר בזיבור.

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

אדם יכול לחיות 100 שנה ולא להכיר את עולמו הפנימי

רבינו יעקב בעל הטורים פותח את חלק אורח החיים בניאור דברי התנא באבות (פ"ה מ"ב, פסחים ק"ב ע"א) יהודה בן תימא אומר, הוי עז כנמור וקל כנשר ריץ כעבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים. ולכאורה קשה, מדוע ספר הלכתי כה חשוב ומקובל בכל תפוצות ישראל מתחיל בדברי התנא באבות, ועוד, לחיות אלו נמור, נשר, אריה יש מידות רעות - חיות טורפות, היפך המידות האציליות והטובות שחייב האיש היהודי בהם, ואם כן כיצד מצונו התנא להידמות אליהם?

אלא ללמדנו דבלי מידות אלו לא ניתן להישרד כיהודי מאמין בה' ודבק במצוותיו, אם האדם יהיה רך וזולתן בכל דבר ודבר, הוא לא יצליח לשמור ולקיים את התורה והמצוות, אסור להתפשר בקיום המצוות בשום פנים ואופן, אם מתחילים להתפשר, לבסוף נהיים קרה, והכל אובד חלילה. לכן פותח הטור את ספרו בפסקא זו ללמדך שליהודי צריך להיות עזות כנמור וגבורה כארי, וזיוות כעבי וקלות כנשר בעבודת ה'. הגאון הגדול רבי **יחזקאל אברמסקי** זצ"ל, היה גאון עולם ובקי בכל מכמני התורה, והעיד על עצמו שמיום עומדו על דעתו לא הסיח דעת מהתורה הקדושה, דמותו הייתה כמלאך אלוקים, ואף אני וכתתי לראותו, כיהן כאב"ד בלונדון, שם העמיד את התורה על תילה בפרט בנושא הכשרות בתקיפות רבה ובעוז.

והנה בעל איטליזי אחד שהיה מוכר בציבור החליט להתנגד להחלטות האב"ד, ופתח קובלנה בבית משפט הבריטי נגד הרב שקיבוע הלכות מחמירות וקשות נגד הי"ך הרוח האנגלי. כשהגיע הרב לבית המשפט, הרעים בקולו ללא מורא ופחד, וטען להגנתו שכלל גדול ביינו שאין הדבר העומד בפני האמת, ומי שבא לערער על האמת הפשוטה שרב המקומי הוא המחליט בנושא הכשרות מכותה של הדמוקרטיה הוסיא בכפליים, פוגע ביסוד האמת ומשפיל את הדמוקרטיה שבאילו נוצרה לשרת את השקר ולא האמת. נדהם השופט הגוי ופסק בנחרצות: "הנמור הזקן הזה אולם נהם נהמה שכותלי בית המשפט הבריטי לא השכילו מעולם לשומעה, אך דבריו אמת וצדק", זוהי העזות של העם היהודי לשמירת התורה והמצוות, הוי עז כנמור!

יהי רצון שנוכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל מצוות ה' באהבה, אמן. הורף קיץ מועלח לכל בחורי החמד והאברכים המסולאים בפז.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

ספינה אחת נקלעה לסופה חזקה בלב הים, לפתע אחד הנוסעים שלא ידע לשחות נפל למים והתחיל לצעוק הצילו, אבל הנוסעים פחדו בשל הגלים הגבוהים ואף אחד לא קפץ, פתאום איזה בחור אמיץ קפץ,

אחז את הטובע תפס בגלגל ההצלה שזרקו לו והציל אותו מטיביעה, לאחר האירוע עשו מסיבה על סיפור ההצלה ונתנו את המיקרופון לאותו אחד שהציל את הטובע שיגיד כמה מילים והוא אמר: אני רוצה

שיקום מי שדחף אותי למים!

כל העלונים: hamaor.net

אין דבר כזה שלבן אדם אין איזה נקודה טובה. יש לו הרבה יותר. להתחיל להתפעל מדברים יפים שאנחנו רואים אצל השני. לגשת ולהגיד מילה טובה.

ואם באותו רגע זה קצת קשה כי הקנאה מתעוררת, אז אחרי יום יומיים **כשפוגשים** אותו זה כבר הרבה יותר קל.

במהלך ביקור במוסד פסיכיאטרי, אחד מהמבקרים שאל את המנהל: "על פי אילו קריטריונים אתם קובעים מי צריך להתאשפז פה?" "ובכן", אמר המנהל "אנחנו ממלאים אמבטיה במים ומציעים לחולה כפית, כוס ודלי ומבקשים ממנו לרוקן אותה. על פי האופן בו הוא מחליט לבצע את משימתו, אנחנו מחליטים אם לאשפזו או לא" "אני מבין" הגיב האורח "בן אדם נורמאלי היה משתמש בדלי, שהוא יותר גדול מהכוס והכפית" "לא" ענה המנהל " **בן אדם נורמאלי היה מוציא את הפקס.**

באחת מן הפעמים שפקדו עלה פרו' הרב **שף** זצ"ל לירושלים להתעניין עם רבנו **יוסף שלום אלישיב** זצ"ל, נגשה אליו הרבנית ובקשה פרקה עבור פעלה: "שיצליח להמשיך ללמד ללא הפרעות". בעל ההנהגה שנפל עליו ראתה הפרעה מלמוד התורה, ולא פבד גדול. והגם שפקד עשרות שנים מתמיד הוא פלמידו מעל הרגיל, **לא הסתפקה בזה.** היא עידן והתה צמאה לעוד, מבקשת פרקה להמדה של פעלה הגדול.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, שרון בן טיפחה, שמחה בן לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעמה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, טעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, ינאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג, אוסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**